

РЕШЕНИЕ

№ 37321

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8416** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на М. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, етническа принадлежност - кюрд, религиозна принадлежност: - мюсюлманин - сунит, семейно положение: женен, ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Т. Л., срещу Решение № УП - ОК/ 21. 07. 2025 г. на Председателя на ДАБ при МС на Република България, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Посочва се, че анализът на изложената в решението обстановка в Турция е формален и не кореспондира с личната му бежанска история. Държавната агенция за бежанците (ДАБ) трябва да извърши обоснована преценка относно действителната възможност кандидатът да се установи в посочената обособена област. Посочва се, че решение на ДАБ е издадено в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година. Въобще не е обсъдена етническата принадлежност на М. К., а именно: кюрд и че всички гонения на които е бил подложен в Турция са породени именно от този факт.

В открито съдебно заседание от дата 28.10.2025 г. жалбоподателят се явява лично и се представлява от адвокат Т. Л., която поддържа така подадената жалба и моли да се обърне внимание на представените справки, от които е видно, че положението в Турция не е спокойно,

стабилно и сигурно.

Ответникът – Председател на ДАБ – представлява се от юрисконсулт П.. Искане от съда да отхвърли жалбата като недоказана и неоснователна. Твърди, че крайната цел на бежанеца не е била България, а Англия, където има роднини и едва при преминаване на границата с Румъния е бил заловен. Моли съда да остави в сила решението на ДАБ.

Софийска градска прокуратура изразява становище, че решението е законосъобразно и мотивирано.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че М. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-ОК-1809/03.07.2025 г., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Чужденецът не е предоставил документи, удостоверяващи самоличността му и личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 64 от делото).

Попълнен е регистрационен лист и приложение към него (л. – 71 от делото). Попълнена е Евродак дактилоскопна карта (л. 68 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС (л. 73-76 от делото).

На 15.07.2025 г. с М. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, ЛНЧ [ЕГН], е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени и обективирани в протокол (л. 43 – 46 от делото). Жалбоподателят М. К., твърди, че е напуснал нелегално Турция, пътувал е с Т. и само с шофьора Ш., който е от [населено място], като са се запознали чрез посредник. Искане да - отиде при сестра си в Англия. Ш. е трябвало да пътува до Н.. На 13.04.2025 г. е задържан на българо-румънската граница при опит да напусне нелегално българската територия скрит в Т. - а. Шофьорът също е задържан от полицията и двамата са останали 31 дни в ареста, като след заплащане на глоба Ш. е върнат на турска територия. Относно причината за напускане на държавата си по произход разказва, че през месец октомври – ноември 2024 г. в парк в [населено място] е искал да съдейства за сдобряването между приятеля му от детството Озгюр и турския гражданин Х., притежаващ заведение - бар в града. Поради напиване в бара на Х., служители са набили Озгюр и за нанесения побой приятелят му е обвинил собственика на бара. Три седмици след инцидента тримата са се срещнали в парк в [населено място], но Озгюр и Х. не са успели да се разберат. Впоследствие поради възникналия между тях проблем Х. е застрелял на улицата брата на Озгюр. След една седмица Озгюр е застрелял 19-годишния син на Х.. В момента и двамата са в ареста в [населено място]. Търсещият международна закрила твърди, че Х. е хвърлил цялата вина върху него, че не е успял да ги помири, посочва, че има много приятели, които са започнали да го заплашват, че ще го убият, тъй като според Х. той е причината за случилото се като понякога и Озгюр го обвинява за инцидента. Посочва, че няма вина и единствено се е опитал да ги сдобри. Страх го е от Х., защото обвинява него за случилото се, но лично от Полицията не са го търсили и не са го разпитвали. Изрично декларира, че няма друга причина, поради която е напуснал Турция.

В хода на интервюто заявява, че не може да се завърне в държавата си по произход, поради горепосочения проблем и по негови думи ще бъде убит. Преди да бъде задържан в ареста Х. му се

е обадил по телефона, казал му е, че той е причината да бъде застрелян сина му и където и да го намери ще го застреля. Уточнява, че Х. е мафиот и има много негови хора, от които го е страх, но те не са го заплашвали. Не е подавал жалба, в полицията срещу Х., за да не създаде проблем на себе си и на семейството си. Въпреки че лично не е издирван от Полицията не е имало време да мисли как да напусне легално, тъй като е бил много притеснен и затова е решил да избяга нелегално. През това време се е криел със съпругата си и децата си в близост до [населено място], не е имало заплахата срещу тях, но за всеки случай ги е взел със себе си. Към настоящия момент съпругата и децата му са в [населено място]. Лично не му е оказвано насилие и не е имал проблеми поради етническата си принадлежност - кюрд и изповядваната от него религия - мюсюлманин - сунит. В държавата си по произход има издадени лична карта и задграничен паспорт, които в момента са при съпругата му в [населено място].

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № УП - ОК/ 21. 07. 2025 г. на Председателя на ДАБ при МС на Република България, с което на чужденеца е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут, като явно неоснователна (чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 13 от ЗУБ).

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният за прилагане на цитираната правна норма. Б. статут се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Според мотивите в оспореното решение се установило, че основният мотив, който е подтикнал чуждия гражданин да напусне страната си по произход, е поради лични и битови проблеми, които по никакъв начин не се обхващат от нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Не се констатира да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основаните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Административният орган е стигнал до извода, че за М. К., не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в Турция, които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

За жалбоподателя М. К. не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на СЕС от дата 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи от „тежки лични заплахы срещу живота или личността на молителя“, обхващат по – общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Органът е извършил преценка на актуалната обстановка в Турция посредством приложената по делото справка с вх. № МД-02-338/20.06.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“

на ДАБ при МС от която се констатира, че не се установяват и разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С- 285/12 относно тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС, респ. чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ. Според решаващия орган за чужденеца няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила, не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Република Турция следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация в горепосочената справка не се установява. Не се констатира и спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 28.07.2025 г. Жалбата е подадена на дата 05.08.2025 г.

По основателността:

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

Производството за М. К., гражданин на Република Турция се явява образувано с регистрирането на негова молба. Решението е постановено на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 4 и т.13 от ЗУБ, в ускорено производство. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Според чл. 70, ал. 1 ЗУБ, „при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата, като явно неоснователна“. В случая изцяло са съобразени тези условия, предвид датата, на която е подадена молбата за закрила, датата на постановяване на оспорваното решение и основанията на чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 4 ЗУБ, на които се позовава интервюиращият орган и който са подкрепени от изложените в решението му мотиви. Така интервюиращият орган е действал в рамките на делегираната му от ЗУБ материална компетентност.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването /чл. 8, ал. 2, изр. първо ЗУБ/. В конкретния случай М. К. не е обосновал твърденията си за осъществено спрямо него преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ или действия на преследване по

смисъла на чл. 8, ал. 5 ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 ЗУБ. Не се констатира, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост. Молителят не заявява да е преследван поради етническата си или религиозната си принадлежност както в страната по произход, така и в страните, през които е преминал или бил, поради което не може да се направи извод, че са налице основания за опасения от преследване. Същият не бил и политически ангажиран, не бил арестуван или осъждан. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, понеже (както вече се каза) твърденията за страх от отмъщение на личностна основа остават недоказани.

Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила.

Внимателният анализ на описания в протокола от интервюто разказ сочи на липса, на макар и косвени, неоспорими доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо М. К. като изброените в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Изрично е заявено от молителя, че същият не е бил арестуван или осъждан в страната си по произход /чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ/. Не се установява, че той е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана на изтезанията“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ/. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ на анализ подлежи бежанската история с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Посочено е изрично в оспорения акт, че към момента не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната по произход, както и, че за търсещият закрила съществува реална възможност сигурно и законно да пътува в района на постоянното си местоживееие. Оспореният акт е издаден с оглед

установената от органа фактическа обстановка /чл. 142, ал. 1 АПК/. Анализът на сигурността в страната по произход на чуждия гражданин е извършен въз основа на представената и обсъдена от административния орган справка за актуалната обстановка в страната на произход от 20.06.2025 г., която представлява официален документ, чиято материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК не е оборена. Не е оборена и материалната доказателствена сила на приетите в открито съдебно заседание като писмено доказателство справки от 05.08.2025 г., и от 03.10.2025г. в които въпреки че са обсъдени нови факти по чл. 142, ал. 2 АПК, те не променят изводите на органа, че конкретно за чужденеца като личност не е налице реална опасност по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗУБ. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в представените справки, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече и, че в тези справки са цитирани независими източници на информация, вкл. и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа таи информация. В случая не се установява наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ – „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“. При това са неприложими и разрешенията, дадени в решението по дело С-285/12 на СЕС. Не подлежат на анализ и разпоредбите на чл. 9, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ поради липсата на каквито и да е било доводи на лицето за извършването спрямо него на тежки посегателства.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /хуманитарен статут/ следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила, нито с оглед разпределената доказателствена тежест се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Не се сочи наличието на предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 9, ал. 8 ЗУБ, а именно – по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. „Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват“.

Следва да се добави, че съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации, мигрантът е лице, което по причини, различни в изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер, както в случая се установява, че това е направено от жалбоподателя 3. Ш.. Последната е мигрант, а не бежанец.

В конкретния случай с твърденията си молителят цели получаването на международна закрила

по лични причини, а не – поради наличието на някоя от предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Административният орган се е позовал и на Решение № 247 от 03.04.2024 г. на Министерския съвет, с което е приет Списък на сигурни страни на произход и Списък на трети сигурни страни по отношение на търсеците закрила. Видно от същото, прието на основание чл. 98, ал. 1 от ЗУБ, и в двата списъка Република Турция е включена като сигурна страна, т.е. и като сигурна държава на произход, която съгласно § 1, т. 8 ДР ЗУБ е „държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт“. Жалбоподателят не е оборил презумпцията за сигурност на държавата по смисъла на чл. 99 от ЗУБ, поради което следва да се приеме за установено, че идва от сигурна държава по произход, и е налице и предпоставката по чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗУБ за отхвърляне на молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание л. 172, ал. 2 АПК, чл. 85, ал. 3 във връзка с чл. 84, ал. 2 ЗУБ, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № УП - ОК/ 21.07.2025г. на Председателя на ДАБ при МС на Република България, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.